

Körös, apr. 19. 1857.

L 513 / 1431

Kedves Miskán,

Íme, elmult az ünnepek és vele együtt majd 10 napi szünidőnk,
a nélkül, hogy leveledre válaszolni ráértem volna. Telesé-
gem a magam már 4-5 körül megista, s hámicván egy ke-
veset az én jókora halgaszabomra is, költsé 15- kere tet-
te, mely már szepten elmult. Így hát az én jó nőm em-
ber és férjésmerevés nem csak meg nem harudtoltam, sőt
egy darab hanyagsággal túl is tettem a rélam táplált vé-
leményen. Az igaz, hogy két levélpapírsz rontottam már
el, mert annyiszor kezdtem bele, de csak kévéssel tudtam
a jámbor szándékra túl rugaszkodni, mert vagy kivertek
belőle, vagy beleuntam. Múrt, török, szakad: meg kell lenni.
Kedves kis fiad állapotát kívülrőlől sajnáljuk. De ta-
lán már megokult aggodalmatok. Adját isten, hogy közelebbi
leveled e sajtókat vidáman érintse. Vagy, mit is mondok,
leveled? Nem addig van az fű: nem levél kell nekem, ha-
nem magad, magatok. Te ugyan a majusi határidőt szé-
pen kerülöd a válaszban: kevéssel vissza előtt kellene
jövöd — írod — akkor pedig én el lettek foglalva: tehát nem
is jössz, vagy majd — talán, ha — így-úgy. De hát miért
kevéssel a vissza előtt? Egyetlen elfogadható akadály
volna, ha, mit se adjon az ég! szerette férjéteket nem
hozhattátok: a többi lári-fári. Micsod pörked? De hisz
te tanítóttal meg engem hogy az út Körösöl Hamvág-
nem kerül oly sokba — nem gondolnám tehát hogy Ham-
vágól Körösre valami roppant önteg kívánságok. Valóban,
az a pénz felőli sopánkodásod ép olyan, mintha csak én irtam
volna. Int eszembe, én irtam neked, sőtélből óráimban,
ilyeneket, s kisértésbe jövök azt gondolni, hogy az én régi
leveleimet szedted elő, s arokat másolod — gúnyból!
Egybíránt, hogy az se legyen baj, íme ajánlokod nekéd
olcsó kamatra (csak 5 %-re) kölcsönözni annyit, mennyi
az utra kívántarék. Tréfán kívül, édes barátság, én

tisztelem beryűlöm hári körülményeidet, de kötve hiszem, hogy
a finanszió akadály lehetne, ha igazán akarod. Ittekerast is ha,
ha jött: vele rövid nap vitsába jöhet, csak gyere, még pas,
sú is sem kell, látod. A gőzhajó megindult — a leg negenyhűlt
(most is fűtött próbában irok) "vidul a határ" (olyan jól fu,
hogy majd feldönsz erre a rosz hárat). Árhastlamági panaszol,
rá pedig csak azt mondám, hogy mellettem ugyan meg sem
fegyvelled magad, mert én sem vagyok aratlan — artán meg Kőrös
se Páris. Árhám jörök, ha teszik megyünk valahova, ha
nem teszik, itthon is elmúlathozunk.

A hideg, földös illeüleg még semmire se határoztam
magamat. Tanárokat kellene kérdnem orvostól — de kiül?
Füzdörvös mind bírni fog, a homocopakha diésára usal,
ak allaparkha (mint az én Katolyim) vállat vmit s az egész
bajja kepelgetésnek mondja. Itt is az a baj, hogy kepelgetés:
micsit sem kepelgetsem máskor! A peszi nagy orvos, hogy
nyatáról lerárok, miniat bűfiterés nem várhat, mind vala,
mit, akármint: hidegvir? jó lesz! meleg vir? az is jó lesz.
Árhán meg kele hónap, az is hijával, elég lesz-e? Van
ittthon Xuhanyom, melyel a helybeli bádogossal szemben
saját tervem szerint — az is megsemm mindennap. A máfi,
kat — majd meglássuk.

Szemereől, valami kei hóval ez elött, én is kaptam
levelet, Lara kedélylyel irat, mint a ried. Kérem nem pa,
nashodik ugyan, de látom az erőszett vidámságot. Árh
kérdi, és revertem-e a sajtóhibát E. muserum "verseben"?
Árhám irni neki (az egyszeri véntany adomája oxina a
sü - és toronyról) hogy a sajtóhibát erőreveltem ugyan, de
a Museumot mégeddig szememmel se láttam. Árhonban vá,
lassom még mindig csak in petto van: ezúdar lomhaságom
is közremunkál bűsömi azt a jó embert. Lévai, a máfi
hypochondricus, hasonló bajban van velem: annak is adós va,
gyok aróta, hogy vágo' colléga itt jár.

Hally most egy új dolgot. Kemény, valami 3-4 késsel
ex clótt nálam volt és beszélünk arról, hogy a semmi
komolysággal nem bíró, és ipar gyanánt ürott szépirodalom
ellen, mi, a kit az irodalom ügyes szívünkön hordjuk,
mint egy protestálnánk azxal, miöxerint egy xsebkönyvet
alapítvánk meg — a hajdani Aurora xshetében — melybe
évenkénti legjobb termékeinket adánk; kizárván abból
minden barbar poésist, sőt egymás iránt is migorúak
lévén a bírálásban. Első törvény lenne, hogy minden tag
köteles munkáját a többi tagok kritikájának alávetni,
mielőtt az elfogadtatnék. Ennek gyakorlati kivisele, mién
sán a xsebkönyv évenként, tehát az első, új évre fogna
megjelenni, nem oly nehéz: addig levelezés, exmésere
törtenhetnék a tagok közt: nem is volna székeség, hogy
minden tag mindent elvlasson, csak, például kető, kiknek
vélésével ha a xserő meg nem elégednék, hivatalosan nek
az östtes tagokra. A kiadást Pfeiffer, új könyv arus, kézi
a legjobb díjazás mellett elvállalni. És már, édes Miskám,
én, Kemény egyenes megbírásából is, felhílak, nyilaskor,
xal, kézi vagy-e xshetemed „vasárnapját” egy ily xsebkönyv
nek szentelni? Poéta, késtünkön kívül, nem sok lesz,
annyit mondhatok, a mostani grassalók épen nem. A
prosaicusok hasonlólag kellő választékban. Egyébírás,
ha lenne is, miután mindenkinek vissza lehet venni
művet, meglenne, a kékeség, hogy a könyvbe semmi
ról be nem kap. Ex valaha az én exmém volt, most
Kemény felhívása: kérem egyenes választást.

Az ünnepeket itthon töltöm, de voltak vendégeim
Pestől: Csengeri, Salamon — és a kinek neve már
ki sem írhatom. Csengeri fölviszte Dulcsát, ki most
Pesten van.

Olvasd-e a Lisknyai „Talpraugrott egerészegének
viki hitimlevelet”? (az scandalum!) El akartam küldeni
neked, de hátba se is kapsad.

Káptárba, lapba én nem dolgozom — sehol sem
dolgozom. A műreát alhagyott, vagy én hagytam el, nem
tudom, de már régóta nem versícsalok. Itt a dráma
irok proessatióját az academici bírálat ellen olvastad-e a
Hfusa'r és V. újságban? Az is szép. Máskor, ha megbuk,
mint, elhallgattunk szépen: most a bukott angyalok kardos
vonnak. Csak az van hátra, hogy a pályáio rámenjen a
pályabíróra, kivond karddal, vagy pisztolytal kezében:
„Éleked, vagy a 100 arany!” — Igazad van, ebül állunk
irodalmaszul.

Most olvassam a Rieit pra'guit tanár által furított
régí osh költeményket. Erőteljes néppoesis maradványai a
medszekajdankól. Csak nekünk nincs semmink!! Mytholo-
gia's csinálni kell, régies epóos csinálni kell — külön-
ben ír, és purttavág.

Erekekest meg se küldtem — esupa hanyagságból. Azt
hittem, hogy az U. M. Museumban olvastad. Ha eljőix, kétsen vár
az én példányom. Nem oly nagy dolog az, mint kürtöltek, de
kell az iram valamiről.

Igen! verseiddel meggyűlt a bajod. Elküldted-e
már? Itt garugyan meg kell hagyni, mi'ért nem tartottad
arr a rendez a mit irtam: dalok, romanirák, balladák, népregek,
regék. Sa mennyi egy kötetbe fér — ott frakítottad volna meg.
De már mindegy, — késő.

Nálad van-e még Papozás? Könnintim már egyszer,
kiváncos neki jó egerészeg és jó ecetás. Hamvai és
darvas uréhas szinte — Laci szecetné tudni, erettségre
megy-e Loltán a nyíron, és hol ad vicsogát? Palóczy
Abrónak meleg üdvözlésenet, — írsz neki, de iszonyi rest
vagyok, a mi nálam becseség. Erdélyi J. ról mit tudsz?
rám aligha nem nehezett, egy levelen folyán, melyre
nem vártam. De már alig marad hely ötletm és csón
kolni bennedeket, de fővenben annál több van frámotolm.

Elj övimmél!

barátsod

Aranyárm